

Vaporul și calul

Alecu Donici

Locomotivul ca fiara muge,
Din sânu-i scoate de tartar fum,
Și ca balaur șuierând fuge
Pe ferecatul cu șine drum.

O coadă lungă în urmă-i poartă:
Șir de vagoane cu călători;
Astfel vaporul fu de la soartă
Menit să poarte pe muritori.

- Ce naiba duce oare atâta greutate,
Și cu o repeciune cât nu e de crezut?

Zicea, în spaimă, calul l-al său de hamuri frate,
Când trenul a văzut.

- Eu! - i-a răspuns vaporul, c-un șuier de mândrie.
- Tu, tu? întreabă calul; dar spune-ne ce ești?

Și-a noastră datorie,
Cum poți să ți-o însușești?

Noi, caii, de când lumea, pe om l-am tot purtat.
Primblări de gust, vânături, călătorii, răzbeluri,
Amoruri, fapte grele și alte multe feluri
De ale lui capricii, noi i-am îngemănat...

- Domnule cal, ascultă, -
Vaporul întrerupse, - să-ți spun cât stau pe loc,
Căci, fără vorbă multă,
Tu ești în toată vremea un vrednic dobitoc,
Și eu sunt o putere ce când mă găsesc strânsă

Atunci mă întăresc;
Împrăștiată însă
Îndat' mă nimicesc.

Cunoaște dar secretul ce am de predominire:
Puterea prin unice.